

Men jeg vil dog alligevel sige til fru Pernille Blach Hansen, at det var faktisk positivt ment, for jeg mener, at der i statsministerens tale i tirs-dags var åbninger på ældreområdet, som vi fra Kristeligt Folkepartis side godt kan bruge til noget. Så mit ønske var sådan set blot blandt de mange ideer og forslag, der er kommet ind fra folkehøringer, også at diskutere muligheden for at gøre det, som man så rigtigt nok gør i flere kommuner: at sikre, at de ældre kan få den hjemmehjælp, de er visiteret til. Det synes jeg dog ikke er noget ublu krav eller et spørgsmål om at være aggressiv. Det er i virkeligheden et spørgsmål om at tale de ældres sag på en sådan måde, at vi siger: I kan være sikre på at få den hjemmehjælp, I er garanteret.

Kunne Socialdemokratiet dog ikke i det mindste opfatte det som en håndsrekning, som et forsøg på at bygge bro også fra Kristeligt Folkepartis side. Det var faktisk ment sådan.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg synes også, det er lidt synd for hr. Jann Sjursen. Men det, der egentlig er problemet i hele denne her debat på ældreområdet, er jo det store centrale problem, nemlig at vi kommer til at mangle i tusindvis af hænder. Og det er faktisk det, der er den store udfordring: at sørge for, at der er personale nok til at varetage alle de opgaver, vi gerne vil løse. Vi synes, at det måske var mere centralt at bruge tid på at forsøge at løse det problem.

Og så til det, hr. Jann Sjursen konkret foreslår, nemlig et klippekort. Jeg er ikke så sikker på, at det er det, ældre efterspørger. Jeg har ikke hørt nogen på høringerne efterspørge et klippekort til hjemmehjælpen. Men jeg har hørt mange ønske en mere fleksibel hjemmehjælp, der i stigende grad kan lave nogle af de andre ting, man har behov for.

Så der er vi nok uenige om, hvad det er, vi skal koncentrere os om. Vi mener, det er den fleksible hjemmehjælp, vi skal koncentrere os om, ikke et klippekort, for det har vi faktisk ikke hørt nogen ønske om. At hr. Jann Sjursen ikke har hørt det, kan måske skyldes, at hr. Jann Sjursen, så vidt jeg husker, ikke var med til ældrehøringen.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Ja, jeg er fuldstændig med på, at der også var en stor del af danskerne, der stemte ja den 28. sep-

tember, og at det selvfølgelig giver anledning til, at vi er nødt til at arbejde konstruktivt med det, statsministeren har kaldt forsoning omkring den europæiske politik. Det er jeg fuldstændig med på.

Men det kan jo ikke hjælpe noget, må jeg sige til fru Pernille Blach Hansen, at tonefaldet stadig væk er det dér lidt fornærmede. Hvem var det, der tonedede frem på tv-skærmen i udlandet? Jamen det er da irrelevant i denne her sammenhæng, i den fremadrettede sammenhæng.

Det, som må være udgangspunktet for enhver forsoning, for enhver diskussion, er, at regeringens er blevet underkendt to gange inden for 8 år på EU-politikken. Den danske euroskepsis er steget efter næsten 30 års medlemskab. Den er steget. Der er da noget, der er helt galt i forholdet mellem de ledende politikere og så befolkningen på de her spørgsmål. Man kunne selvfølgelig sige, som Brecht sagde i 1954, at man kan skifte befolkningen ud. Men det er dog endnu ikke blevet den socialdemokratiske politik, heller ikke efter den 28. september. Men det må jo altså betyde, at man er nødt til at finde et fodslag i forhold til befolkningens holdning til det her, som er meget mere seriøs end de lidt overfladiske meldinger, vi får fra den socialdemokratiske ordfører her i dag.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg vil gerne starte med at gøre det helt klart, at vi altså ikke er fornærmede. Jeg synes ikke, det er os, der i denne her debat har været vrede og har haft en lidt mere aggressiv holdning til EU-spørgsmålet. Tværtimod, vi bad om et svar fra befolkningen vedrørende den fælles mønt. Det fik vi, og det er så det, vi har at gøre godt med. Så må vi finde ud af, hvordan vi vil håndtere det og få det bedste ud af det. Vi er bestemt ikke fornærmede. Vi bad om et klart svar, det fik vi, og det var heldigvis et klart og bredt funderet nej. Det synes jeg vi skal tage stilling til hvordan vi vil håndtere, hvordan vi vil gøre fremover, og det er jo også derfor, vi netop lægger op til en dialog.

Og jeg vil gerne understrege igen: Vores opfattelse af dialog er altså noget, der går begge veje. Det er ikke politikerne, der skal ud og fortælle befolkningen, hvad de skal mene. Det skal være en debat, hvor vi skal bygge bro og lytte til hinanden og forsøge at finde en farbar vej i fremtiden.